

Duminica a 7-a după Rusalii
(Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum)
19 iulie 2026

„În vremea aceea, pe când trecea Iisus, **doi orbi se țineau după El**, strigând și zicând: **Miluieste-ne pe noi, Fiule al lui David!** Iar după ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta? Zis-au Lui: Da, Doamne! Atunci S-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră fie vouă! Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeți, nimeni să nu știe. Dar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela. Și, plecând ei, iată, **au adus la El un om mut, având demon**. Și, fiind scos demonul, mutul a grăit. Iar mulțimile se minunau, zicând: Niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel. Dar fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni. Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor” (Ev. Matei 9, 27-35).

1. Hristos - doctor și terapeut

Vindecarea a doi orbi și a unui mut în Capernaum continuă seria de minuni și tămăduiri realizate de Domnul Hristos. Evangheliile prezintă minuni după minuni, vindecări după vindecări, arătându-L pe Hristos ca *doctor și terapeut* al bolnavilor care Îl caută. *Christus medicus* este așadar o temă centrală a Evangheliilor. **Ca doctor dumnezeiesc are putere să vindece boala, ca terapeut îi învață pe bolnavii vindecați cum să rămână sănătoși**, scoțând în evidență rolul fundamental al sănătății sufletului pentru menținerea sănătății trupului. Vindecările stau așadar în centrul lucrării Sale mântuitoare pe pământ, care culminează în moartea și învierea Sa. Când a început propovăduirea în sinagoga din Nazaret, după ispitirea din pustie și biruința asupra diavolului, Iisus a spus despre Sine Însuși, citind din cartea prorocului Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsați, și să vestesc anul plăcut Domnului” (Lc 4, 18-19). Hristos descrie aici **rostul venirii Sale pe pământ, anume vindecarea și eliberarea oamenilor de păcate, de boli, de demoni, de asuprire** etc. Sfânta Evanghelie de astăzi descrie sintetic această dimensiune vindecătoare a lucrării lui Hristos în lume în modul următor: „Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor” (Mt 9, 35).

Programul său de vindecare este unul restaurator, nu doar vindecător, așa cum fac medicii, eliberând de păcate și restaurând chipul lui Dumnezeu din om. Sfântul Ambrozie al Milanului spune în acest sens:

„Am aflat un doctor care locuiește în cer și răspândește medicamentele Sale pe pământ. Numai El îmi poate tămădui rănila [...]; numai El poate să înlăture durerea inimii, slăbiciunea sufletului, căci cunoaște tainele lor” (Sf. Ambrozie, Omilii la Luca, V, 27).

Aceasta este **unicitatea lui Hristos ca doctor, cunoaște inima și tainele ei**, iar vindecarea dăruită de El este adâncă, pornind de la cauza adâncă a rănilor și a bolii. Restaurarea adusă de Hristos aduce cu sine și libertatea față de orice legătură a răului și a păcatului, iar prin aceasta este mântuitoare. Întâlnirea cu Hristos înseamnă pentru cei vindecați în Evanghelii deschiderea unui mod nou al existenței, în care aceștia respiră din nou, se bucură de viață, de libertatea fiilor lui Dumnezeu.

2. Hristos – „doctorul-pedagog”

Toți cei care s-au întâlnit cu Hristos în Evangheliile, asemenea orbilor și mutului de astăzi, au fost vindecați. **De ce noi astăzi nu primim imediat vindecare când venim să ne întâlnim cu Hristos în Biserică?** Deși Hristos i-a vindecat pe toți care L-au căutat, modul vindecării a fost diferit. Dacă încercăm să comparăm minunile din Evangheliile de astăzi cu cele din alte duminici, vedem că Hristos acționează în mod antinomic sau paradoxal! Spre exemplu, în prima minune de astăzi le răspunde orbilor imediat și îi invită cu El în casă, în timp ce pe femeia cananeiancă o lasă să strige îndelung. Pe orbi îi întreabă dacă cred că le poate deschide ochii, în timp ce pe paralizatul de săptămâna trecută nu îl întreabă nimic, ci îl vindecă imediat. Pe cei doi orbi din Capernaum îi vindecă prin *atingere*, în timp ce pe paralizic sau pe demonizatul din Gadara îi vindecă prin *cuvânt*. Orbilor le spune să nu spună nimănui nimic, în timp ce demonizatului vindecat în ținutul gherghesenilor îi spune: „Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu” (Lc 8, 39). Demonii care îi stăpâneau pe îndrăciții din ținutul gadarenilor vorbeau prin vocea acestora, demonul din Evangheliile de astăzi îl țin mut pe cel posedat. Orbii vindecați din pericopa de astăzi parcurg drumul spre Hristos, numindu-l întâi „Fiu al lui David”, iar apoi Îl recunosc ca „Domn”, în timp ce fariseii Îl acuză pe Iisus că a scos demonul din bărbatul mut cu ajutorul celui rău. Când vedem toate aceste diferențe, ne întrebăm cum să le înțelegem și după ce criterii să ne ghidăm, pentru ca Dumnezeu să ne audă și pe noi?

Taina vieții și a sănătății se complică și mai mult, atunci când privim la ceea ce spune Sfânta Scriptură despre cauzele bolilor. Am văzut săptămâna trecută că boala slăbănogului era în strânsă legătură cu păcatele din trecutul său, deoarece iertarea păcatelor i-a adus vindecarea trupeză. Chiar dacă păcatele sunt o cauză majoră a bolilor, întâlnim în Sfânta Scriptură și alte cauze ale acestora: arătarea slavei lui Dumnezeu (în cazul orbului din naștere - In 9,3); pedagogia divină (în cazul dreptului Iov); nașterea smereniei (Sfântul Pavel purta „un ghimpe în trup”, adică o boală, să nu se mândrească - 2 Cor 12,7). Cum putem ști de ce vine o boală în viața noastră, mai ales când mergem la biserică și ne ferim de păcate?

Sfântul Ioan Gură de Aur ne oferă un răspuns, atunci când spune că Hristos este „**doctor înțelept și iscusit**” și „**știe să dobândească cele contrarii prin contrarii**”¹. Cu alte cuvinte, El ne cunoaște inimile până în adâncul lor și știe exact de ce avem nevoie. Modul în care acționează sau reacționează Domnul Hristos în cazul fiecărei minuni sau vindecări este unic, deoarece ține cont de unicitatea persoanei și de ceea ce aceasta are nevoie în momentul dat. **Suntem unici, iar drumul fiecăruia dintre noi spre Împărăția lui Dumnezeu este unic! Prin aceasta, Sfintele Evangheliile nu ne oferă rețete prescrise de vindecare, ci modele ale întâlnirii noastre cu Dumnezeul cel viu, întâlnire care este în sine vindecătoare.** Astfel Hristos-doctorul este în același timp Hristos-pedagogul, a cărui lucrare tămăduitoare face parte din pedagogia dumnezeiască, după cum arată Clement Alexandrinul:

„Bunul pedagog, care este Înțelepciunea și Cuvântul Tatălui și care l-a creat pe om, Doctorul care vindecă toate bolile omului, se îngrijește de întreaga faptură a omului; îi vindecă și trupul și sufletul” (Clement, Pedagogul I, II, 6).

Taina sau misterul suferinței și al bolii însoțește așadar omul întreaga viață, iar chemarea unui creștin este să descopere „iară și iară” voia și lucrarea lui Dumnezeu în viața sa. Pronia divină sau călăuzirea duhovnicească din partea lui Dumnezeu trebuie

¹ Sf. Ioan Gură de Aur, Omilii la Matei, pp. 334-335.

descoperită în credință zi de zi, până la sfârșit. Iar dacă trupul nu va fi vindecat, însă sufletul cel veșnic va fi salvat și mântuit, Hristos-pedagogul și-a împlinit lucrarea Sa mântuitoare. Vindecarea este înțeleasă astfel în Sfintele Scripturi din perspectiva veșniciei.

3. Vindecările biblice ca prefigurări ale Sfintelor Taine în Biserică

Mulți creștini se întreabă, **unde și cum să ne întâlnim astăzi cu Hristos?** Sfinții Părinți ai Bisericii au arătat că vindecările biblice sunt prefigurări ale Sfintelor Taine din Biserică, deoarece după Înălțarea la ceruri Hristos își continuă lucrarea Sa vindecătoare și mântuitoare în Trupul Său, care este Biserica.

Minunea vindecării orbilor poate fi privită, spre exemplu, ca o scurtă Sfântă Liturghie. Ei strigă spre Hristos „Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David!”, așa cum strigăm noi „Doamne, miluiește!”. Casa în care Iisus a intrat în dialog cu ei este preînchipuirea locașului bisericii. Orbii și-au mărturisit credința așa cum facem și noi astăzi în Sfânta Liturghie prin Crez și alte rugăciuni. Hristos s-a atins de ochii lor, nouă ni se dăruiește întreg spre mâncare în Sfânta Euharistie. Ochii orbilor s-au deschis și au văzut, iar noi la finalului Liturghiei cântăm „Am văzut lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc...”. Ei au plecat și L-au vestit, noi mărturisim altora cât de mult bine ne-a făcut nouă Dumnezeu prin participarea la Sfânta Liturghie!

Sfântul Ciprian al Cartaginei oferă în lucrarea sa *Către Donatus* **un exemplu concret de vindecare restauratoare prin Taina Sfântului Botez.** Acesta descrie mai întâi deprinderile păcătoase și patimile care îl stăpâneau înainte de primirea botezului creștin, el botezându-se la maturitate, ca mulți dintre creștinii primelor secole. Era obișnuit cu mese bogate, mâncăruri scumpe, haine luxoase, cu plăcerea venită din onoruri și demnități, cu stimulul băuturii, era plin de trufie, crud, orgolios și multe altele. El singur nu credea că pot fi biruite toate aceste obișnuite păcătoase, mărturisind:

„Nu credeam că poate cineva să se nască din nou și însuflețit de o nouă viață prin apa mântuitoare a botezului să se lepede de aceea ce fusese înainte, rămânând cu același corp, dar schimbat la minte și la suflet”.

Primirea Sfintei Taine a Botezului l-a vindecat ca prin minune de toate acestea, experiența duhovnicească trăită descriind-o în următoarele cuvinte:

„După ce cu ajutorul Duhului Sfânt a doua naștere m-a transformat într-un om nou, ca prin minune mi se părea că deodată îndoielile mi se spulberă, cele închise se deschid, cele întunecate se luminează, ceea ce înainte mi se părea greu devine ușor, socoteam că pot împlini ceea ce este imposibil”².

Acesta este unul dintre puținele texte patristice, în care un Părinte al Bisericii descrie experiența intimă personală trăită în urma primirii unei Sfinte Taine a Bisericii. Vedem cum harul primit prin Botez și Mirungere l-a transformat rapid într-un om nou. Credința, convingerea și hotărârea cu care a primit Botezul au condus la o experiență atât de profundă și plenară, astfel încât aceasta i-a hrănit întreaga existență de atunci încolo. Viața și-a încheiat-o ca martir pentru Hristos în anul 258, în timpul persecuției împăratului roman Valerian.

Așadar, lucrarea vindecătoare și înnoitoare a lui Hristos continuă neîntrerupt în Biserică prin puterea Duhului Sfânt, care Îl face prezent în toate tainele și slujbele Bisericii. Să ne ajute Bunul Dumnezeu să primim și noi asemenea orbilor lumina credinței prin „atingerea” Mântuitorului, dar și să urmărim Sfântului Ciprian, care a trecut de la întunericul patimilor la lumina vieții celei noi prin harul Botezului.

² Sf. Ciprian al Cartaginei, *Către Donatus*, în: *Apologeți de limbă latină*, 416-417.

Pr. Daniel Benga